

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/593/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4213226621
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4213226621.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a sudkýň JUDr. Sidónie Sládečkovej a JUDr. Sone Zmekovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, v konaní zast.: JUDr. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovaným: X./ T. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. č. XXX, X./ T. W., nar. XX.X.XXXX, bytom B. XXX/XX, B., za účasti VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, občianske združenie so sídlom Šafárikovo námestie 7, Bratislava, IČO: 42 362 962, zast. JUDr. Bohdanom Jakubisom, advokátom so sídlom Dobrovičova 13, Bratislava, o zaplatenie 1.441,88 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno č.k. 9C/13/2014-101 zo dňa 4. mája 2016, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovaným v 1. a 2. rade ich náhradu nepriznal. Zároveň zaviazal žalobcu zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných k rukám jeho právneho zástupcu náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 158,82 eura, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V dôvodoch rozhodnutia poukázal na obsah žaloby, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaných zaplatiť mu sumu 1 441,88 eur spolu s úrokom z omeškania zo splátok za obdobie od 21.12.2010 do 10.9.2013 vo výške 97,05 eur, s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1 441,88 eur od 11.9.2013 do zaplatenia a náhradu trov konania na tom skutkovom základe, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 4.11.2009 medzi postupcom - Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653, so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovaným. Postupca ako právny predchodca žalobcu a žalovaní v 1. a 2. rade uzatvorili dňa 28.10.2005 Zmluvu o splátkovom úvere č. 212104207, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 1 659,70 eur, ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach po 24,86 eur vždy k 20. dňu v mesiaci. Žalobca tvrdil, že podmienky čerpania, splácania peňažných prostriedkov a podmienky pri neplnení zmluvných povinností boli upravené v zmluve a vo všeobecných obchodných podmienkach. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia pohľadávky bola vo výške 2 863,86 eur, ktorá pozostávala z istiny 2 552,17 eur a úroku z omeškania 311,69 eur. Žalobca si uplatnil splátky úveru splatné od 20.12.2010 do 20.9.2015 v počte 58 a celkovej výške 1 441,88 eur. Splátky pôvodne splatné od 20.9.2013 do 20.9.2015 sa stali splatnými dňa 10.9.2013, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru.

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ust. § 526 ods. 1, 2, § 45 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka ako aj zisteným skutkovým stavom na základe čoho dospel k záveru, že medzi žalovanými a právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou, a. s. vznikol dňa

28.10.2005 záväzkový vzťah uzatvorením zmluvy o splátkovom úvere č. 0212104207, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý bezúčelový úver vo výške 50 000,- Sk (1 659,70 eur), ktorý mali splácať v pravidelných mesačných splátkach po 749,- Sk (24,86 eur) mesačne k 20. dňu v mesiaci so splatnosťou 1. splátky dňa 20.11.2015 a konečnou splatnosťou úveru dňa 20.9.2015, pri výške úrokovej sadzby 11,10 % ročne a pri RPMN 6,05 %. Poukázal na to, že zmluvné strany sa dohodli na poplatku za poskytnutie úveru vo výške 1 000,- Sk (33,19 eur) a na poplatku za správu úveru vo výške 50,- Sk (1,66 eur) mesačne. V zmysle tejto zmluvy mala konečná splatnosť úveru nastať dňa 20.9.2015. Pohľadávku z tohto úveru Slovenská sporiteľňa, a. s. postúpila žalobcovi zmluvou o postúpení pohľadávok č. 1105/2009/CE zo dňa 4.11.2009. Podľa čl. 7.6 bod 7.6.1 Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s. v prípade porušenia zmluvnej povinnosti zo strany dlžníka bol právny predchodca žalobcu oprávnený okrem iného vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru alebo zmluvu o úvere vypovedať, prípadne od nej odstúpiť. Právny predchodca žalobcu nevyužil ani jednu z týchto možností a pohľadávku postúpil žalobcovi bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. bez toho, aby zmluvný vzťah zanikol výpoveďou zmluvy o úvere alebo odstúpením od nej. Táto skutočnosť je zrejmá z toho, že až žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru listom zo dňa 22.8.2013. Pokiaľ nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezankoval výpoveďou zmluvy o úvere, resp. odstúpením od nej, nie je možné urobiť záver o tom, že úver s úrokmi z neho vo výške 11,10 % ročne bol splatný. Splatnými sa do tej doby mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých boli žalovaní v omeškaní. Súd prvej inštancie poukázal na ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách z ktorého vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) uvádza, že v odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Pokiaľ právny predchodca žalobcu postúpil zmluvou o postúpení pohľadávok č. 1105/2009/CE zo dňa 4.11.2009 pohľadávku z úveru v celom rozsahu žalobcovi, postupoval v rozpore s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Ku dňu postúpenia pohľadávky totiž nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti), právny predchodca žalobcu preto nebol oprávnený postúpiť svoju pohľadávku z úveru vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok č. 1105/2009/CE zo dňa 4.11.2009 je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. na základe uvedeného prijal záver, že žalobcovi v predmetnom konaní chýba aktívna vecná legitímácia a navyše žalobca nie je subjektom oprávneným poskytovať úvery, preto ich nemôže vo vlastnej réžii ani spravovať. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je pritom úkonom, ktorý možno podradiť pod pojem spravovanie úveru. Vzhľadom na to žalobca nebol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť predmetného úveru. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP a úspešným žalovaným v 1. a 2. rade nepriznal náhradu trov konania, keďže žalovaní nežiadali priznať náhradu trov konania a z obsahu spisu im ani žiadne trovy nevyplývajú. & o trovách vedľajšieho účastníka konania rozhodol s poukazom na ust. § 93 ods. 4 a § 142 ods. 1 OSP a s ohľadom na úspech žalovaných, ktorých v konaní vedľajší účastník podporoval priznal mu právo na ich náhradu a to v sume 158,82 eura titulom náhrady trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia, vyjadrenie vo veci samej za jeden úkon vo výške 71,37 eura a 2-krát režijný paušál v sume 8,04 eur za rok 2014 2x 71,37 eura +2x 8.08 eura).

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť v celom rozsahu, resp. zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Namietal nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočné zistenie skutkového stavu. Podľa názoru žalobcu ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách je teda potrebné vykladať tak, že pokiaľ je dlžník v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, môže banka postúpiť pohľadávku zodpovedajúcu celej výške nie len časť, s ktorou je dlžník v omeškaní. Z ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá už splatná. Tvrdil, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky, z ktorého oznámenia mal súd vychádzať bez toho, aby skúmal platnosť zmluvy o postúpení. Svoje tvrdenie oprel o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003, sp.zn. 4 Obo 210/01. Zastal názor, že ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Mal za to, že zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že jeho účelom je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Podmienky uvedené v predmetnom ustanovení nepodmieňujú platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Porušenie povinnosti obsiahnutej v uvedenom ustanovení nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky (žalovanej), ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 Zákona o bankách, teda doručenie písomnej výzvy

banky dlžníkovi v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. V tejto súvislosti poukázal na názor doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL.M publikovaný v časopise Súkromné právo č. 1/2015, ako aj na rozhodnutie Okresného súdu Prievidza sp.zn. 8C/67/2013 zo dňa 12.10.2015. Žalovaná bola ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní 1203 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovanej voči banke presiahol jeden rok, preto mal za to, že právny predchodca žalobcu by konal v súlade s ust. § 92 ods. 8 aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovanej nezasielal. Vzhľadom k uvedenému zastal názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania z každej splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu, predmetnú skutočnosť preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Vytýkal súdu prvej inštancie, že počas konania na pojednávaní konanom dňa 04.05.2016 žalovaný v 1. rade uznal žalobcom uplatnenú sumu čo do dôvodu a výšky, preto mal súd postupovať podľa ust. § 153a ods. 1 OSP a rozhodnúť rozsudkom pre uznanie. Záverom žalobca nesúhlasil ani s výrokom súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o trovách vedľajšieho účastníka konania. V tejto súvislosti uviedol, že združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávanej veci a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Len na náklade skutočnosti, že žalovaní sú spotrebiteľia, bez akýchkoľvek vedomostí o predmete a stave konania, nie je možné pripraviť sa na zastupovanie v tej ktorej veci, a teda naplniť podstatu právneho úkonu -príprava a prevzatie právneho zastúpenia. V prípade trov vedľajšieho účastníka nemožno v danej veci hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva, mieste aplikácia ustanovenia §150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

4. Žalovaní v 1. a 2. rade a intervenient sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrili.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP v celom rozsahu ako vecne správne potvrdiť.

6. Súd prvej inštancie aplikoval v tejto veci ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ktorý však bol dňom 1. júla 2016 zrušený Civilným sporovým poriadkom. Súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vydal dňa 04.05.2016, t.j. ešte za účinnosti predchádzajúceho procesného predpisu, ktorým bol Občiansky súdny poriadok. Odvolací súd, rozhodujúc vo veci už v čase účinnosti Civilného sporového poriadku, postupoval v súlade s ustanovením § 470 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Odvolací súd zároveň aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou doručanou súdu prvej inštancie dňa 22.11.2013 domáhal zaplatenia 1.441,88 eur s príslušenstvom. K svojej žalobe pripojil zmluvu o splátkovom úvere č. 0212104207 zo dňa 28.10.2005, všeobecné obchodné podmienky, zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1105/2009/CE zo dňa 04.11.2009 medzi postupcom Slovenskou sporiteľňou, a.s. a spoločnosťou EOS KSI Slovensko, s.r.o. ako postupníkom, Prílohu č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok č. 1105/2009/CE zo dňa 04.11.2009, oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 20.11.2009 a pokus o zmier zo dňa 22.08.2013. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 05.02.2014 č.k. 29/2013-29 vyzval, aby predložil súdu špecifikáciu uplatňovanej sumy a uviedol, ako sumu žalovaný už uhradil. Žalobca písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie uviedol, že pôvodný veriteľ postúpil na žalobcu vyššie uvedenú pohľadávku v celkovej výške 2.863,86 eura, ktorá pozostávala z istiny vo výške 2.552,17 eura a z úroku z omeškania vo výške 311,69 eura, pričom úrok z omeškania žalobca si v tomto konaní neuplatňuje. Poukázal na to, že Podľa Zmluvy postupca poskytol žalovanému úver vo výške 1659,7 eura, ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach vo výške 24,86 eur vždy k 20. dňu v mesiaci. Uviedol, že žalobca si v tomto konaní uplatňuje splátky úveru splatné od 20.12.2010 do 20.09.2015 v počte 58 a celkovej výške 1 441,88 EUR. Splátky pôvodne splatné od 20.09.2013 do 20.09.2015 sa stali splatnými dňa 10.09.2013, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Zvyšné splátky úveru si žalobca v tomto konaní neuplatňuje.

9. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Podľa odseku 3 citovaného ustanovenia, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Podľa odseku 4 citovaného ustanovenia, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

10. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

11. Podľa § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka, postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

12. Podľa § 526 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

13. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

14. Odvolací súd po prejedaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil, preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). Odvolací súd sa plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukazuje ako na správne, a preto ich nebude opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie preskúmaný právny vzťah správne vyhodnotil ako vzťah spotrebiteľský, a zároveň postupoval správne, keď sa v prvom rade zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, teda či žalobca je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana sporu subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane je subjektom povinností, ktoré sú predmetom sporu, sa v civilnom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou, resp. účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004). Súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru o absencii aktívnej legitímácie na strane žalobcu, keď síce žalobca predložil Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 04.11.2009, ale nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre postúpenie predmetnej pohľadávky pôvodného veriteľa Slovenskej sporiteľne, a.s. voči žalovanej ako dlžníkovi.

15. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: „V ods. 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Banka je v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, po doručení výzvy dlžníkovi, za podmienok stanovených v zákone o bankách, alebo zmluvu o úvere vypovedať, prípadne od nej odstúpiť, v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami. V predmetnom prípade banka túto možnosť nespĺnila a žalobcovi postúpila predmetnú pohľadávku bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. aby zmluvný vzťah zanikol inak (výpoveďou, resp. odstúpením). Pokiaľ ale nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezanikol výpoveďou alebo odstúpením od zmluvy, nie je možné urobiť záver o tom, že by predmetný úver bol ku dňu postúpenia splatný. Splatnými do tej doby sa mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých bola žalovaná v omeškaní. Pokiaľ teda banka postúpila predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu žalobcovi, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti), banka nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Z toho jednoznačne vyplýva, že Zmluva o postúpení pohľadávok z 04.11.2009 je pre rozpor so zákonom neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. K námietkam odvolateľa odvolací súd dodáva, že úpravou § 92 ods. 8 (pôvodne odsek 7) mal zákonodarca na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou. Je potrebné zásadne vychádzať z toho, že ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka. Vzhľadom na uvedenú zákonnú výluku ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok, konkrétne aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Pokiaľ tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni už citované ust. § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka, teda jej postúpenie je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobca v konaní nepreukázal, že banka pred postúpením pohľadávky klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka. Odvolací súd vzhľadom k už konštatovanému ako aj k zistenému skutkovému stavu zastal názor, že žalobca nepreukázal, že by v čase, kedy mala byť pohľadávka Slovenskej sporiteľne, a.s., voči žalovanej postúpená naňho, boli tieto podmienky postúpenia splnené.

16. Odvolací súd k námietke žalobcu, že je možné postúpiť pohľadávku z banky na nebankový subjekt práve v súlade s ust. § 92 Zákona o bankách ďalej konštatuje, že s touto námietkou sa nestotožňuje, nakoľko predmetné ustanovenie rieši predovšetkým aj otázku odhalenia bankového tajomstva. Z citovaného zákonného znenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách sú zrejmé presne stanovené podmienky, za ktorých môže banka pohľadávku postúpiť. To znamená, že bankovú pohľadávku je možné postúpiť, ale banka musí splniť výslovne stanovené podmienky, ktoré banka nedodržala. Preto ani nemôžu byť zhojené podmienky postúpenia pohľadávky tým, že výzvu pošle iný subjekt ako banka, teda že iný subjekt ako banka zosplatní celú bankovú pohľadávku.

17. Vo vzťahu k námietka žalovaného, že súd prvej inštancie mal povinnosť rozhodnúť rozsudkom pre uznanie, pretože žalovaný v 1. rade na pojednávaní uznal pohľadávku čo do dôvodu a výšky odvolací súd uvádza, že v tejto veci je na strane žalovaných označená ako žalovaná v 2. rade T., ktorá sa pojednávania konaného pred súdom prvej inštancie dňa 04.05.2016 nezúčastnila a dlh čo do dôvodu a výšku neoznala. Z uvedeného dôvodu nemohol súd prvej inštancie rozhodnúť vo vzťahu k oboj žalovaným rozsudkom pre uznanie.

18. Čo sa týka odvolacieho dôvodu, ktorý žalobca uviedol vo vzťahu k výroku rozsudku, ktorým súd prvej inštancie priznal vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných trovy konania odvolací súd uvádza, že

odvolanie žalobcu v tomto smere považuje za nedôvodné. Tvrdenia žalobcu v tom, že vedľajší účastník konania nemohol poskytnúť riadne úkony právnej služby, z dôvodu, že združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec, nie sú pravdivé a nezodpovedajú obsahu spisu. Odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie doručil dňa 09.01. 2015 vedľajšiemu účastníkovi žalobu spolu s prílohami a po jej doručení doručil vedľajší účastník súdu prvej inštancie dňa 21.01.2015 písomné vyjadrenie k žalobe (č.l. 68 spisu), v ktorom okrem iného namietal aj aktívnu legitimáciu žalobcu s poukazom na ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ak potom súd prvej inštancie priznal vedľajšiemu účastníkovi konania pozostávajúcich z náhrady trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby rozhodol v súlade s príslušnými ust. vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, pretože išlo o úkony účelne vynaložené na bránenie práva.

19. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP v celom rozsahu potvrdil.

20. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaným, ktorí boli v odvolacom konaní úspešní, nárok na ich náhradu nepriznal, pretože v tomto štádiu konania im žiadne trovy nevznikli.

21. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).